

ಎಲ್ಲ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಮ್ಮ ನೊಬ್ಬಳ ಪತ್ರ

ವಿನಯಾ ಒಕ್ಕುಂದ
ಕತೆಗಾರ್ತಿ, ಉಪನ್ಯಾಸಕಿ

ಯಾರಿಗೆ ಘೇಳಲ ಈ ಎದಿಯ ಬ್ಯಾನಿ?

ಶ್ರೀವು, ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ತಾಯಿಗೂ ಈ ಗತಿ ಬರದಿರಲಿ. ಬದುಕಿಯೂ ಸಾಯುವುದೆಂದರೇನೆಂದು ಕಾಣಿಸಿ ದಿ ನೀನು. ನಾನೆಂದೋ ಕಲಿತ ಅರಬರೆ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೊಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದೇನೆಂದು ಊಹಿಸಿರಲೂ ಇಲ್ಲ. ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಎಂದು ಹೇಳಲು. ಕೇಶವುಲು, ನವೀನ, ಆರೀಘನ ಅವರಿಂದ ಕಥೆಯೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಯಾವ ಜೈಲಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪರವಾಗಿ ವಕೀಲರನ್ನೆಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಬಿಡಿಸಿ ತರಲು ಎಂದೆಂದೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ಕೈಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನಗಾಗಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹನಿ ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಸ್ಥೆಯಿಂದ, ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಶಿವು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಇನ್ನೆಂದೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಸುಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಯನವನ್ನು ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಉಗ್ಗಿ ಸುಟ್ಟಿರಿ. 'ದೇವರೆ, ಸಾವು ಕೊಡು' ಎಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದುಕುತ್ತೇನೆ. ಅದೆಷ್ಟೋ ಯುಗ ಯುಗಾಂತರದಾಚೆ ನೀನು ಬಿಳಿಗಡ್ಡದ ಮುದುಕನಾಗಿ ಜೈಲಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದು, ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು, 'ಯಾರೂ ನನ್ನಂಥ ನೀಚರಾಗದಿರಿ' ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತ ತಿರುಗಬೇಕು. ನಾನು ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮುದುಕಿ. ನೋಡಬೇಕು.

ಆಗಲಾದರೂ ನನ್ನ ಮಗ ನನಗೆ ಸಿಗಬೇಕು... ಹಾಳು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳು, ಹೆಣ್ಣುಜನ್ಮವನ್ನು ಕನಸಿನೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದಿಟ್ಟವರು ಯಾರು? ನಾನೀಗ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಯ ಅವ್ವ. ನನ್ನ ಹಣೆಯಲ್ಲದನ್ನು ಕೆತ್ತಿದೆ ನೀನು. ಆ ಕೆತ್ತನೆಯ ಗಾಯವೀಗ ಕೀವುಗಟ್ಟಿ ರಣರಣ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಕಣ್ಣು ಬಾತಿದೆ. ನಿನಗಾಗಿಯಲ್ಲ. ನಿನ್ನಂಥ ಕಾಮಾಂಧರಿಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಆ ಹೆಣ್ಣುಜೀವಕ್ಕಾಗಿ. ನಿನ್ನ ಜೊತೆಗಿನವರು ಕಾಮುಕತನಕ್ಕೆ ಎಳಸಿದಾಗ ನೀನು ಅವರನ್ನು ತಡೆದು, ಅವರಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸತ್ತಿದ್ದರೂ, ನಿನ್ನ ಬಾಳುವೆಗೊಂದು ಅರ್ಥವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ನಿನ್ನ ಕೈಕಾಲುಗಳೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಅಂಗವಿಹೀನವಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನ ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿಯೇ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದರೆ... ಎಳೆಕಂದನಂತೆ ಪೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಬಡತನ ನಮಗೆ ಹೊಸದಲ್ಲ. ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ, ನಾನೆಂದೂ ಇನ್ನು ಬಡವಿಯಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ನಿನಗೆ ದೇವರ ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಕರೆದೆ. ನಾನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಮನೆಯ ಅವ್ವಂದಿರು ಏನಾದರೂ ಊಟಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಹಿತ್ತಲಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ತಾಸೊತ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಊಟ ರಕ್ತವಾಗಲಿ. ರಕ್ತ ಹಾಲಾಗಲಿ. ಹಾಲು ನಿನ್ನ ತ್ರಾಣವಾಗಲಿ ಎಂದು. 'ಮಗನೆಂದರೆ ಅದೆಂಥ ಮೋಹವೇ ನಿನಗೆ' ಎಂದು ಅವ್ವಂದಿರೆಲ್ಲ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೈದರಾಬಾದಿನ ವೈದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಶುಸದೃಶವಾಗಿ ಕೊಂದ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳು ಪೊಲೀಸರ ಎನ್‌ಕೌಂಟರ್‌ಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ತಾಯಿ, ತನ್ನ ಮಗನ ದುಷ್ಟತ್ವವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು 'ಮಾತೃತ್ವ'ದ ಘನತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಂತಿದೆ. ಆ ತಾಯಿಯು ಅಂತರಂಗದ ತುಮುಲಗಳನ್ನು ಪತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕಥೆಗಾರ್ತಿ ವಿನಯಾ ಒಕ್ಕುಂದ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪತ್ರದ ಶಿವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರದೆ, ಎಲ್ಲ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಪತ್ರ ಬರೆದಿರುವ ಹೆಣ್ಣು ಸಮಸ್ತ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳ ಅಮ್ಮ. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದುವ ಪ್ರತಿ ಗಂಡಸು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗಂಡಿನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಮ್ಮನ ಕಸಿಯಾಗದ ಹೊರತು ಈ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಕ್ರೌರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯೆಂಬುದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.